

ΣΥΖΗΤΑΜΕ ΧΩΡΙΣ ΤΕΛΕΙΩΜΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Αβρός χαρακτηρισμός πολεμίου του Μνημονίου και της τρόικας (των πολιτικών της επιλογών και της συμπεριφοράς της): Όποιοι επίστεψαν και/ή πιστεύουν ότι η πολιτική της Ε.Ε., της ΕΚΤ και του ΔΝΤ έναντι της ελληνικής κρίσεως αποτελεί μία διέξοδο είναι ηλίθιοι (έστω χρήσιμοι). Τώρα κοσμούνται με το ευγενικό αυτό επίθετο και όποιοι έχουν αντίθετη με τη δική του [του πολεμίου] εκτίμηση των αντιδράσεων εναντίον της Γερμανίδας καγκελαρίου κατά την πρόσφατη επίσκεψή της στην ελληνική πρωτεύουσα.

Αυτός είναι ο κάτοχος της μοναδικής αλήθειας: «Η συνταγή που επέβαλαν ο Σόιμπλε και η παρέα του [sic] για την αντιμετώπιση του προβλήματος αποδείχτηκε χειρότερη από το ίδιο το πρόβλημα. Το επιδείνωσε! .. Φταίει ο γιατρός που κάνει λάθος διάγνωση και δίνει λάθος φάρμακο». Ερώτημα: Κι αν ο άρρωστος φτύνει, μόλις φύγει ο γιατρός, το φάρμακο (για καθάρσιο πρόκειται αηδές) προσποιούμενος ότι το ξεροκαταπίνει;

Έχει ενδιαφέρον ότι η ίδια διάγνωση γίνεται και για πολλούς άλλους αρρώστους οι οποίοι όμως είναι λιγότερο έξυπνοι και έτσι η θεραπευτική αγωγή τους πιο αποτελεσματική. Βλέπουμε καθημερινώς βίαιες λαϊκές εκδηλώσεις στην Ιταλία, την Ισπανία, την Πορτογαλία ως αντίδραση στα μέτρα που διαβάζουμε ότι λαμβάνονται και εκεί πιο ήπια βέβαια (μικρότερη δόση του φαρμάκου), διότι η ασθένειά τους είναι ελαφρότερης μορφής. Η ρετσέτα όμως είναι η ίδια. Austerity τη λένε διεθνώς εμείς τη βαφτίσαμε λιτότητα.

Τώρα φεύγουμε από την κοινωνική και οικονομική μεσογειακή αναιμία. Η ασθένεια διαγιγνώσκεται και προς βορράν. Ήδη από τον Ιούλιο οι έγκυροι New York Times τιτλοφορούν ανταπόκριση από το Παρίσι: «Η λιτότητα αγγίζει την κυβέρνηση Ολλάντ στη Γαλλία». Λίγους μήνες μετά την εκλογή του (με την υπόσχεση ότι αύξηση των δημόσιων δαπανών θα οδηγήσει σε οικονομική ανάπτυξη) ο Ολλάντ κάνει στροφή 180 μοιρών. Μειώνει τις κρατικές δαπάνες. Στα 36,9 δισ. ευρώ τα μέτρα λιτότητας του νέου (του 1913) γαλλικού προϋπολογισμού (επίσημη κυβερνητική ανακοίνωση της 28^{ης} Σεπτεμβρίου) ως ένα πρώτο βήμα. (Η Γερμανία δεν χρειάζεται να λάβει, προς το παρόν, μέτρα διότι με το πρόγραμμα Ατζέντα 2010 εφάρμοσε εγκαίρως τη λιτότητά της κατάπιε το καθάρσιό της).

Αυτά λοιπόν συμβαίνουν στην Ευρωζώνη. Πολλοί μέμφονται και κατηγορούν τον αρχικό της σχεδιασμό. Έλα όμως που και η Βρετανία, χώρα εκτός Ευρωζώνης, αντιμετωπίζει παρόμοιες καταστάσεις! Τη Δευτέρα 8 Οκτωβρίου ο υπουργός Οικονομικών της ανακοινώνει περικοπές των κοινωνικών δαπανών ύψους 10 δισ. λιρών (12,36 δισ. ευρώ περίπου) προστίθενται σε προηγούμενη περικοπή 18 δισ. λιρών.

Είναι διδακτική ανάλυση του Βρεταννού πρωθυπουργού, Ντίνιβιντ Κάμερον, την Τετάρτη 10 του τρέχοντος μηνός, σε ομιλία του στο ετήσιο συνέδριο του Συντηρητικού κόμματος. Η Βρετανία βρίσκεται στο σημείο που από δικές της αποφάσεις θα εξαρτηθεί «αν θα κολυμπήσει ή θα βουλιάξει!». Είπε: «Αν δεν δράσουμε, αν δεν λάβουμε δύσκολες, οδυνηρές αποφάσεις, αν δεν επιδείξουμε αποφασιστικότητα και φαντασία, η Βρετανία είναι πολύ πιθανό ότι δεν θα είναι στο μέλλον αυτό που ήταν στο παρελθόν [...] Δεν είναι καθόλου περίπλοκο αυτό που οφείλουμε να πράξουμε σήμερα [...] Διότι η

αλήθεια είναι πως συμμετέχουμε σε έναν παγκόσμιον αγώνα δρόμου [...] Διεξάγεται παγκόσμια μάχη για να κερδηθούν θέσεις εργασίας, παραγγελίες, συμβόλαια [...] Στον κόσμο ολόγυρά μας είναι πολλές οι χώρες που αναπτύσσονται (Κίνα, Ινδία, Βραζιλία, Ινδονησία ...). Στο μεταξύ οι παλιές δυνάμεις έχουν πάρει τον κατήφορο. Τι κοινό έχουν οι χώρες που αναπτύσσονται; Είναι λεπτές, σε καλή φυσική κατάσταση, παθιασμένες για το επιχειρείν, πρόθυμες να ξοδέψουν για το μέλλον – για την παιδεία, μιάν απίθανη υποδομή και για την τεχνολογία. Και τι κοινό έχουν οι χώρες που έχουν πάρει τον κατήφορο; Είναι χοντρές, σκληρωτικές, υπερ-ρεγουλαρισμένες, ξοδεύουν για απρόσιτα συστήματα κοινωνικής πρόνοιας, τεράστιους λογαριασμούς για συντάξεις, για μη επιδεχόμενες μεταρρύθμιση δημόσιες υπηρεσίες [...] Κάθομαι σ' αυτές τις συνεδριάσεις του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου όπου χωρίς τελειωμό συζητούμε για την Ελλάδα ... όταν στην άλλη άκρη του κόσμου η Κίνα κινείται τόσο γρήγορα που δημιουργεί μια νέαν οικονομία του μεγέθους της Ελλάδος κάθε τρεις μήνες».

Η ομιλία του Κάμερον είναι δημοσιευμένη¹ δεν έχει copyright. Λέει (και αντέγραφα) πράγματα αυτονόητα. Τα οποία, όμως, πολλοί, ανεγκέφαλοι και υστερόβουλοι δεν θέλουν να καταλάβουν. Οι τύπου ΣΥΡΙΖΑ αγωνίζονται και παρανομούν για να μην αλλάξει τίποτα² παραπέμπουν για λύσεις στη δεκαετία του 1950³ σ' έναν κόσμο που δεν έχει την ελάχιστη έστω ομοιότητα με τον σημερινό. Στο απέναντι πεζοδρόμιο φωνασκούν και βιαιοπραγούν οι “πατριώτες” Ανεξάρτητοι Έλληνες και χρυσαυγίτες⁴ του είδους πατριωτισμού, τον οποίον ένας ευρυμαθής και σοφός Άγγλος, ο Σάμιουελ Τζόνσον, είχε από τον 18^ον αιώνα προσδιορίσει ως “το τελευταίο καταφύγιο ενός φαύλου (scoundrel)”.

Παρέθεσα μια σειρά υπαινιγμών μου γύρω από το γιατί και το πώς πελαγοδρομούμε. Αυτή τουλάχιστον ήταν η πρόθεση.

16 Οκτωβρίου 2012

Νικ. Α. Γ. Λιναρδάτος